



Llegenda del Morrut d'Ordal

Subirats

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: Per les Serres d'Ordal

Coordenades:

Latitud: 41.37682
Longitud: 1.82072
UTM Est (X): 401387
UTM Nord (Y): 4581260

Classificació

Número de fitxa 08273 - 133
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Sense accés
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Oriol Vilanova
Data de registre de la fitxa: dc., 15/03/2006 - 01:00

Descripció

Segons aquesta llegenda, el Morrut d'Ordal era el sobrenom d'un bandoler que atacava els vianants a les serres d'Ordal.

Està documentat que Joan Vives, el Morrut, era bandoler i assaltava els vianants a la serralada d'Ordal. Segons Mn. Josep Raventós (1968), "els viatgers que es dirigien per anar a Barcelona o a Tarragona per la carretera d'Ordal, es trobaven el punt més terrorífic a la cova del Morrut. Aquesta cova està situada a l'últim giravolt abans d'arribar al Port d'Ordal. Allà s'hi refugiaven els bandolers, que assaltaven els vianants per robar-los tot el que portaven. Es conta que el Morrut era un trabucaire astut. Una vegada robà a un general

de l'exèrcit que passava amb els seus soldats. El va parar i li digué: - general, si no em dóna els diners vostè és mort. Jo moriré, però vostè també, perquè darrera d'aquestes argelagues i mates hi ha els meus homes amagats -. El general va veure unes barretines que sobresortien, va agafar por i li donà els diners. D'home amagat no n'hi havia cap. Després d'una estona, en Morrut, satisfet de la seva estratagema, va anar a treure les barretines vermelles. Al cap d'un temps el varen agafar i el destrossaren. En la cova, que s'endinsa a la muntanya, s'hi trobaren ossos de cadàvers. Segurament eren les dones segrestades que moriren allà dintre de fam en ésser ell mort.

El mes de novembre de 1800 es trobava a Ordal l'oficial de cavalleria del regiment de l'Infante, que amb alguns soldats s'estava a l'Ordal per perseguir lladres i guardar el cap del Morrut, sentenciat a la creu de l'Ordal. COLOMÉ (1997)

Història

Està documentat que Joan Vives, el Morrut, era bandoler i assaltava els vianants a la serralada d'Ordal. Segons Mn. Josep Raventós (1968), "els viatgers que es dirigien per anar a Barcelona o a Tarragona per la carretera d'Ordal, es trobaven el punt més terrorífic a la cova del Morrut. Aquesta cova està situada a l'últim giravolt abans d'arribar al Port d'Ordal. Allà s'hi refugiaven els bandolers, que assaltaven els vianants per robar-los tot el que portaven. Es conta que el Morrut era un trabucaire astut. Una vegada robà a un general de l'exèrcit que passava amb els seus soldats. El va parar i li digué: - general, si no em dóna els diners vostè és mort. Jo moriré, però vostè també, perquè darrera d'aquestes argelagues i mates hi ha els meus homes amagats -. El general va veure unes barretines que sobresortien, va agafar por i li donà els diners. D'home amagat no n'hi havia cap. Després d'una estona, en Morrut, satisfet de la seva estratagema, va anar a treure les barretines vermelles. Al cap d'un temps el varen agafar i el destrossaren. En la cova, que s'endinsa a la muntanya, s'hi trobaren ossos de cadàvers. Segurament eren les dones segrestades que moriren allà dintre de fam en ésser ell mort.

El mes de novembre de 1800 es trobava a Ordal l'oficial de cavalleria del regiment de l'Infante, que amb alguns soldats s'estava a l'Ordal per perseguir lladres i guardar el cap del Morrut, sentenciat a la creu de l'Ordal COLOMÉ (1997)

Bibliografia

COLOMÉ, Josep (edició) (1997): "Els móns d'Isidre Mata del Racó. Notes d'un propietari pagès al Penedès de la fi de l'Antic Règim". Llibre II, p. 104. Transcripció de Raimon Soler. IEP, "Estudis i Documents", vol. XIV; Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia, "Història de la vila", n°4. Ed. Ajuntament de Subirats; Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia i l'Institut d'Estudis Penedesencs.

LLORAC I SANTÍS, Salvador (1988): "Subirats. Visió general d'un municipi de l'Alt Penedès". Ed. Ajuntament de Subirats, p. 289.

RAVENTÓS, Josep, pvre. (1968): "100 anys d'una petita comunitat parroquial. Sant Esteve d'Ordal, 1867-1967". Barcelona, p. 26.

REVISTA DE L'ATENEU D'ORDAL, n°42, desembre 2004, p. 9.

SADURNÍ I VALLÈS, Pere (1982): "Retalls del folklore penedesenc". Edita: Museu de Vilafranca. Vilafranca del Penedès, p. 47.